

“Mas sembla que estigui interessat en el fracàs de la negociació del finançament”

Els tres partits de govern no volen parlar de xifres, però CiU sí. I Solbes sembla que ja n'ha deixat anar una, 1.700 milions. Us sembla assumible?

—És que ara no és el moment de parlar de xifres. Volem canviar un sistema de finançament, l'actual, per un nou model on es tinguin presents uns altres aspectes, com ara el de població, perquè l'actual no té en compte aspectes bàsics com aquest. Per tant, les xifres de què es pugui parlar són estimatives, i responen a unes quantitats que encara no han estat fixades. De manera que començar a parlar de xifres abans de tenir el model és perdre el temps i la capacitat de negociació.

—Tots els partits catalans reclamen unitat per a afrontar la negociació del model de finançament. Si la demanen tant deu ser que la cosa no és tan clara. Quins perills hi ha perquè es trenqui?

—Doncs que cometem els errors del 2001. En aquella ocasió Convergència va decidir de protagonitzar la negociació en solitari. El senyor Mas, que acabava de ser nomenat conseller en cap, tenia necessitat de promocionar-se políticament. Ell va voler liderar la negociació i va prescindir del principal líder de l'oposició, que llavors era Pasqual Maragall. Només cal anar a les hemeroteques per veure com va despatxar-lo: “Vostè no hi pinta res.” Convergència va negociar en solitari amb el PP el sistema que tenim ara. El mateix que —ara ho reconeixen— ha estat tan nefast per a Catalunya. Doncs és el que van negociar ells amb el PP.

Per tant, quin és el risc? Cometre els mateixos errors que llavors, quan el senyor Mas va dir públicament una xifra, que va motivar que Francesc Homs, ex-conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, amencés de dimitir, i que Jordi Pujol mateix va fer

José Zaragoza (Molins de Rei, Baix Llobregat, 1961), secretari d'organització i de finances del PSC, és un dels dirigents més destacats d'aquest partit, avui hegemònic a les institucions catalanes i, per tant, una de les formacions amb més pes i més obligacions en les negociacions del nou model de finançament.

rectificar, per dir que no calia parlar de xifres. En una negociació, tu no pots ensenyar les cartes a l'altra part.

—Vist com evolucionen les coses, però, aquesta unitat sembla greument ferida, especialment entre el PSC i CiU.

—Notem que cada vegada que el govern d'Espanya es belluga en la línia positiva, CiU segueix una línia que sembla que més aviat pretén dificultar l'acció del govern català. Sembla que estiguin més preocupats a impossibilitar l'acord que no pas a fer possible una veritable unitat. Potser no estan acostumats que des del govern es vulgui aconseguir la unitat de les forces polítiques de Catalunya. És clar, ells mai no ho van fer. Sembla que només sigui una voluntat del govern, aquesta unitat. I l'únic que aconseguen és

allunyar-se d'allò que vol la gent: que les forces polítiques catalanes siguem capaces d'aconseguir de millorar un sistema de finançament i que això ens permeti de dotar Catalunya de millors serveis per als ciutadans. Amb aquesta actitud aconseguen tot al contrari, perquè debiliten la capacitat negociadora del govern.

—De tota manera, venim d'un procés de negociació d'un estatut en el qual es fixen les bases d'un model de finançament. Tan poc clar és allò que fixa l'Estatut?

—Es que l'Estatut no et dona els diners, sinó que indica un model nou de finançament. Però tot depèn de quants diners es destinen al sistema de finançament. Si en comptes de destinar una quantitat al finançament se n'hi dedica menys, encara que canviïs el model, pots obtenir menys diners. Les xifres que han sortit són simulacions tècniques.

Per tant, el que fa l'Estatut és plantejar un canvi de model. Però, a part d'aquest canvi, cal negociar també les quantitats.

—Això que dieu sona una mica com un advertiment que amb la crisi que ja hi ha i la disponibilitat del govern d'Espanya, la xifra que sortirà serà veritablement magra?

—No, no. La crisi és un fet. I el que preocupa al ciutadà és què fem per combatre-la. I una de les eines és el model de polítiques d'inversió, i a què es destinen els recursos. Per tant, ara hem de fer un model de finançament nou, perquè el que tenim, pactat entre el PP i CiU, ha estat nefast per a Catalunya. I per això volem introduir criteris nous que llavors no van ser tinguts en compte, com el del nombre de població.

Però també és evident que no podem fer política-ficció i que de diners hi ha els que hi ha. Per tant, hem de ser flexibles i fermes alhora. Però allò que mai no hem de fer els partits polítics és substituir el govern en aquesta negociació, perquè és una negociació bilateral, entre el govern de la Generalitat i el d'Espanya. Cada vegada que els partits han anat al marge de l'estratègia negociadora del govern, Catalunya n'ha sortit perjudicada.

—Això de flexibilitat i fermesa... En què s'ha de ser flexible?

—Això ho heu de preguntar al govern, que és el que té l'estratègia negociadora. Però, com entendreu, el pitjor que ens pot passar és que, amb les urgències mediàtiques que tenen els partits —legítimes, però crec que equivocades—, comencem a dir-hi tots la nostra. Jo puc dir el que em correspon segons la meua responsabilitat. I dic que el PSC, allò que ha fet i farà és donar suport al govern de Catalunya en la negociació del finançament, sabent què comporta això. I això és el que hem de fer les forces polítiques catalanes: donar suport al govern de tots els catalans en aquesta negociació bilateral amb el govern espanyol. Després, amb els resultats a la mà, arribarà el moment de jutjar. Però no podem oferir la percepció que hi ha més d'un interlocutor. Això ens debilita.

—Parleu de donar suport fins a les darreres conseqüències. Alguns membres del PSOE han expressat obertament el malestar amb el PSC. Aquest debat pot modificar les relacions entre vosaltres?

—Nosaltres hem tingut discussions amb el PSOE en unes altres ocasions, com a formació autònoma que som. Tindrà conseqüències aquesta disputa? Doncs com totes les discussions polítiques, és clar. Però passa que, en aquest cas, es visualitza més perquè es fa des de dos governs. Però, com és lògic, hi ha moltes decisions del PSOE que nosaltres no compartim, com m'imagino que moltes decisions nostres el PSOE no les comparteix.

Mireu, a Madrid hi ha qui pensa que amb un govern de CiU, l'acord seria més barat. Un acord com els que signava CiU, ja fa dos mesos que el podríem haver tancat. I això hi ha a qui no li agrada.

Aquest és el govern més exigent que hi ha hagut mai a Catalunya, en aquesta democràcia. I és aquesta força i aquesta fermesa, que ha fet que la negociació encara avui sigui oberta.

—Arribats a un moment de tensió, el PSOE ja ha dit que no s'imaginen els diputats del PSC trencant disciplines de vot. Si arribés el cas, us ho imagineu?

—Primer de tot, nosaltres som un partit sensat. Per tant, no podem opinar d'uns pressupostos de l'estat

"Vull deixar clar que el PSC és al costat del govern de Catalunya en aquestes negociacions [del finançament]. Com estem convençuts que hi són ERC i ICV"

quan encara ni han estat presentats. En segon lloc, CiU ha descobert ara aquesta eina de fer pressió, la de no votar els pressupostos, tot i que ha votat tots els pressupostos del PP, quan feia falta i quan no. Ara discu-

tim el model de finançament, i cada cosa segueix el seu ordre. Però no té sentit d'entrar a discutir allò que no toca. Pot ser interessant mediàticament, però no pots avançar posicions amb coses que encara no han passat.

Els partits que han anunciat que no votarien els pressupostos crec que han fet un exercici kafkià.

—Els vostres socis de govern també es proposen de fer pressió amb el vot als pressupostos.

—Jo no he sentit Esquerra fer aquests plantejaments, ni Iniciativa. Al contrari, he vist posicions molt més sensates que les de CiU. Encara més, diria que en aquesta qüestió només se sent la gent de Convergència, mentre que la gent d'Unió és molt més ponderada.

—Voleu dir que seria més fàcil d'arribar a un acord amb Unió que no amb Convergència?

—No sé si seria més fàcil. Però les declaracions dels dirigents d'Unió, en aquesta matèria, són més sensibles i raonables que no les d'alguns dirigents de Convergència, com el senyor Puig o el senyor Oriol Pujol. Veiem que Mas es radicalitza, sembla que estigui interessat en el fracàs de la negociació del finançament. I això, hi insisteixo, no és allò que la gent espera de nosaltres.

—Potser perquè la negociació del finançament pot posar en perill el tripartit, segons quin sigui el resultat final?

—No, perquè no és una negociació entre partits, sinó entre governs. El govern té la seva coherència pròpia, té un pla de govern, i és el que marca el camí. I els partits polítics donen suport a aquest govern.

Vull deixar clar que el PSC és al costat del govern de Catalunya en aquestes negociacions. Com estem convençuts que hi són ERC i ICV. A part, que el lideratge és de govern, no de partits. Això és el que intentem explicar sempre. Una cosa és el govern de Catalunya i una altra els partits que li donen suport. Però el govern de Catalunya és el que lidera, perquè és el que ha decidit la sobirania popular de Catalunya, a través de les eleccions i el Parlament. I com que considerem que a la negociació hi hem d'anar tots, hem volgut sumar una gran majoria, tot implicant-hi el principal partit que és alternativa a l'actual govern de Catalunya. Aquesta és la clau.

Enric Rimbau